

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

FARBY
PRAVDY

PRÍBEHY Z CARNTONU

FARBY
PRAVDY

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

FARBY
PRAVDY

PRÍBEHY Z GARNTONU

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2020 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title *Colors of Truth*
by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-81-2

*Všetkým,
ktorých tak ako mňa
príťahujú cintoríny
a ich tajomstvá*

*Ja, Hospodin,
skúmam srdce a skúšam obličky,
aby som každého odmenil
podľa jeho ciest,
podľa ovocia jeho skutkov.*

Jeremiáš 17, 10

Milí čitatelia,

mám rada romantické príbehy a najviac zo všetkých tie, ktoré sú zasadené v reálnych historických súvislostiach. A to je v podstate výstižný opis románu, ktorý držíte v rukách.

Príbeh, do ktorého sa o chvíľu ponoríte, čerpá zo stránok americkej histórie a životov ľudí, ktorí v 19. storočí skutočne žili a pracovali na statku Carnton vo Frankline v štáte Tennessee. Ak vás zaujíma, ako to na Carntone vyzerá, s potešením vás po ňom prevediem! Kliknite na (www.TameraAlexander.com/extras/videos) a spoznáte interiér i okolie statku Carnton a dozviete sa o jeho úlohe v amerických dejinách.

Roky, ktoré nasledovali po americkej občianskej vojne, boli poznačené zmätkom, bolesťou a ťažkosťami, no zároveň sa stali svedectvom o neuveriteľnej sile a húževnatosti ľudského ducha – a o tom, akým úžasným spôsobom Boh zasahuje práve v takých časoch. A to nielen preto, aby oslávil svoje meno, ale aj preto, aby pozdvihol tých, ktorí sa rozličným spôsobom ocitli na dne.

14. apríla 1865 Abraham Lincoln podpísal dekrét o zriadení nového štátneho orgánu, ktorého úlohou raz malo byť chrániť prezidenta Spojených štátov. Lincolnov podpis oprávnil desiatich pracovníkov Tajnej služby Spojených štátov amerických – desiatich tajných agentov – stopovať falšovateľov peňazí a stavať ich pred súd. Podpísanie dekrétu o vzniku tajnej služby bolo posledným oficiálnym úkonom, ktorý prezident Lincoln vykonal pred odchodom na predstavenie hry *Our American Cousin* (*Náš americký bratranec*) vo Fordovom divadle vo Washingtone, kde bol našho spáchaný atentát.

Ďakujem, že ste sa rozhodli venovať čas mojej knihe. Je to vzácny dar, ktorý nikdy nepovažujem za samozrejmosť.

S láskou

1. KAPITOLA

16. MARCA 1866

FRANKLIN, TENNESSEE

21 MÍE JUŽNE OD NASHVILLU

Catriona pevne držala svoju mladšiu sestru za ruku, lebo dobre vedela, že toľkým vábivým nástrahám neodolá. Teraz by síce mohla Nore konečne kúpiť čokoľvek, po čom piští srdiečko sedemročného dievčatka, ale keďže sa väčšinu života musela uskromňovať s málom a sotva poznala spokojnosť, akú človek cíti, keď má plný žalúdok, nieto ešte plnú komoru, nedokázala prepadnúť rozšafnosti ani po tom, čo Ryan poslal rodine do Írska tučný zväzok bankoviek. Nie teraz, keď je budúcnosť taká neistá.

„Pusti ma, Cattie!“ Nora silno potiahla rukáv svojho pláštá a zachmúrila sa viac ako obyčajne. „Chcem si ju iba lepšie pozrieť.“

„Vraj iba lepšie pozrieť, to určite!“ zašepkala Catriona, pretože obchod bol plný ľudí a navyše postrehla, že si ich premeriava muž za pultom. Podľa toho, s akým záujmom ich sledoval a aká autorita z neho vyžarovala, dovtúpila sa, že pôjde o majiteľa. Franklinskí obchodníci majú očividne rovnako nízku mienku o Íroch ako ich kolegovia v Nashville. Aj oni si nad vchody vešali tabuľky s nápisom „Írov neprijímame“. Oveľa viac ju však trápila tabuľka

„Zákaz vstupu oslobodeným“, ktorá visela nad dverami tohto obchodu. Nieкто na nej preškrtnol slovo *oslobodený* a namiesto neho do dreva vyryl iné slovo, oplzlý výraz, s ktorým sa stretla, len čo v New Yorku vystúpila z lode.

Toľko o vrúcnom privítaní v Amerike. A vo Frankline v Tennessee.

Pritiahla si sestru bližšie k sebe, cítiac na sebe pohľady ostatných zákazníkov. „Zabúdaš, moja, že viem, čo u teba znamená *lepšie sa pozrieť*. Nie,“ pokrútila hlavou. „Na tú bábiku sa chceš pozrieť asi tak veľmi, ako ja chcem tri dni v kuse cestovať v sadziach a popole.“

Nora zareagovala ďalším prudkým myknutím smerom k poličke umiestnenej až nevhodne nízko nad zemou, v ktorej sedela porcelánová bábika a opierala sa o vázu. Tá malá nezbednica mala prekvapivo veľkú silu a jej hnev bol rozpálený dočervena ako jej vlasy. Catriona ju však držala pevne. Hoci ona po predkoch nezdedila ohnivé kadere ako jej sestra, v prchkosti za ňou ani v najmenšom nezaostávala.

„Nora Emmaline O’Tooleová, prestaň s tým kvílením,“ zaspela cez zaťaté zuby. „Chovaj sa slušne, inak tá vonku čaká aj niečo iné než len pár slov. Počuješ ma?“

Nora ju prebodla zlostným pohľadom a stisla pery. Nebolo to prvý raz, čo sa Catriona cítila viac ako matka než staršia sestra. A nebolo sa čo diviť, veď ich delil sedemnásťročný rozdiel. Ten pocit ju však deptal, pretože rolu matky nezvládala a rolu sestry len ako-tak. Uvedomovala si, že Nora potrebuje – ba dokonca si zaslúži – viac, než jej ona dokáže dať. Skúsenosť ju však naučila jedno: ak sestru nebude držať nakrátko, tá roztomilá uličnica vykoná, čo si vzala do hlavy, nie to, čo jej prikázali. Presne tak sa správala počas plavby z Írska.

Pri spomienke na to, čo sa vtedy mohlo stať, prebehol Catrione po chrbte mráz. V tú noc si Noru drsne pritísila k sebe a bola šťastná, že v tej tmavej lodnej chodbe sa jej nestalo nič horšie. A bola vďačná Ryanovi za to, že ju donútil naučiť sa používať dýku, ktorú jej podaroval predtým, ako sa s tromi najlepšimi

priateľmi vybral do Ameriky. A hoci sa jej po návrate do kajuty uľavilo, najradšej by Noru zaškrtila za to, že ju tak hrozne vydesila.

Stačila jedna spomienka na tú udalosť a už to v nej vrelo. Vykročila k oddeleniu s textilom, sestru napoly ťahajúc za sebou. Obchod bol však plný, takže sa presúvala iba veľmi pomaly.

Kúpi tých pár vecí, čo potrebujú, a odíde odtiaľto skôr, než Nora stihne niečo vyparatiť. Niežeby sa tešila na úlohu, ktorá ich tu vo Frankline čaká, práve naopak; desila sa jej odo dňa, čo sa pred mesiacom nalodili. Keby existovala možnosť, ako sa vyhnúť návšteve plukovníka Johna McGavocka, využila by ju.

Ryan, jej dvojča, ktorému veľmi záležalo na rodinnej cti, vo svojom poslednom liste odhodlane tvrdil, že sa chystá konfrontovať muža, ktorého starý otec pred rokmi podvodom pripravil O'Tooleovcov o pôdu zdedenú po predkoch. Netušila, prečo cítil potrebu vyťahovať tú vec po toľkých rokoch. Ak sa Ryanovi predsa len *podarilo* k plukovníkovi McGavockovi dostať, je nádej, že by mohol aspoň tušiť, kde sa jej brat teraz nachádza. Túto informáciu zúfalo potrebovala. List s pečiatkou z dvadsiateho deviateho novembra tisícosemstošesťdesiatštyri – odvtedy uplynul už viac ako rok – bol totiž posledný, ktorý od Ryana dostali. Trvalo viac než päť mesiacov, kým si list našiel cestu do Írska. Dorazil o pár týždňov skôr ako balíček bankoviek. *Tieto peniaze vystačia rodine na cestu sem a na nový začiatok*, načmáral Ryan na zdrap papiera zastrčený medzi peniaze. *Ockovi ich nedaj, aby ich neprepil. Príďte čo najskôr. Chýbate mi. Tvoj navždy oddaný brat...*

Catriona sa nevedela dočkať, kedy znova uvidí svojho *malého* bračeka – narodeného o päť minút neskôr ako ona –, ktorý bol od nej o hlavu vyšší a v pleciach široký ako skriňa. *Prísť čo najskôr* sa jej síce podarilo, ale ako mu vysvetlí, že okolnosti sa za posledných pár mesiacov takto zvrtili? Červienke ako prvý podľahol otec, o čom Ryanovi napísala už vlani v lete slovami, ktoré nevyjadrovali iné city než úľavu. Udalosti, ktoré nasledovali potom, však boli príliš bolestivé na to, aby ich zverila papieru. Mesiac po otcovej smrti, keď sa už rozhodli odplaviť do Ameriky, postihla

rovnaká pustošivá choroba aj mamičku, Bridget a Almu. Bridget a Alma sa zo sveta odobrali veľmi rýchlo. Už po osemnástich dňoch. Ale mamička...

Mamička vydržala celé týždne a aj napriek Catrioninej opatere a nepretržitým modlitbám postupne chradla. Bridget a Alma, ktoré sotva dovŕšili dvanásť a desať rokov, zomreli v ten istý deň. Aj v smrti si boli také blízke ako v živote, preto sa rozhodla pochovať ich do jedného hrobu a spolu s nimi aj polovičku svojho srdca. Jeho druhá časť uviazla v zemi spolu s mamičkou. Nakoniec aj ona sama skončila na lôžku, zoslabnutá a vyčerpaná ošetrovaním a zármutkom. Na Nore, najmladšej a najsilnejšej z nich, sa choroba nijako neprejavila. A teraz sú obe konečne tu. V Amerike. Ale kde je Ryan?

Zastihol ho vôbec jej posledný list, v ktorom mu písala o ockovej smrti? Ak áno, neodpovedal naň. Možno jej poslal osobitný list s pokynmi, kde sa stretnú. Žiadny taký však neprišiel. Je možné, že dorazil až *po tom*, čo s Norou vyplávali z Dublinu. Nech už to bolo tak či onak, ako sa len v tejto obrovskej, vojnu zjazvenej krajine nájdú bez cudzej pomoci? A tak či sa jej to páčilo, alebo nie – a jej sa to nepáčilo –, jej poslednou nádejou sa stal plukovník John McGavock.

Potlačila strach a vytesnila ho z mysle rovnako ako otázku, ktorá ju sužovala dňom i nocou: Je Ryan ešte nažive? Hovorí sa, že matky vycítia smrť dieťaťa, ale o tom, aby sestra vytušila smrť brata, jakživ nepočula. Dokonca ani v prípade, že ide o dvojčatá. Ak je však niečo také možné, istotne by vycítila, *keby* bol Ryan vydýchol naposledy. Odmalička boli neoddeliteľne spojení putom, ktoré nedokázala vysvetliť ani teraz po dvadsiatich štyroch rokoch. Odjakživa ho milovala a odvtedy, čo ho ocko začal mlátiť, bola by zaňho dala aj vlastný život. Takže ak by bol Ryan mŕtvy, určite by to vedela. Cítila by to v kostiach. Ale necítila, čo znamená iba jedno – že ešte žije.

A keď ho nájde – a ona ho *určite* nájde –, všetci traja začnú odznova. Spolu. Splní sľub, ktorý dala mamičke, že nájde jej „synčeka“ a začnú nový život, ako tvrdil Ryan. Potom bude všetko lepšie. Ryan vždy vedel, ako na Noru, on jediný ju dokázal

skrotiť. A Nora sa nikdy nepokúšala zakryť to, že Ryana má zo všetkých najradšej. Ak sa teda bude musieť ponížiť a požiadať McGavockovcov o pomoc pri pátraní po bratovi, aj napriek tomu, že jej rodinu okradli o pôdu, urobí to.

Nora sa voľajako podarilo vytrhnúť. Catriona sa zvrtila na opätku, aby ju znovu chytila, ale nepodarilo sa jej to, a nasledujúcich pár sekúnd jej pripadalo ako večnosť.

Nora sa otočila a skočila k bábike. Chmatla ju za lem sukne, ale zároveň štvhla do regála. Váza aj porcelánová južanská krásavica na sekundu balansovali na okraji police. Bábika pohadzovala plavými kučerami, akoby sa nevedela rozhodnúť, či zostať na mieste, alebo sa strmhľav vrhnúť v ústrety istej skaze. Ukázalo sa, že váza je ťažšia, ako si Catriona spočiatku myslela. Dúfala, že by predsa len...

Ale nie.

Váza sa naklonila a stiahla so sebou aj vyfintenu plavovlásku. Catriona so zvráštenou tvárou čakala na náraz.

Zvuk skla trieštiaceho sa o drevenú dlážku umlčal vravu zákazníkov, vzápätí nasledovalo priam ohlušujúce ticho. Catriona pod zvedavými pohľadmi očervenela. Pozrela sa na Noru. Po jej predošlej suverénnosti nebolo ani stopy a tvár jej zbledla. Nebola však až taká bledá ako porcelánová bábika, ktorá teraz nemotorne ležala pri ich nohách s pokrivanou sukňou a medzi čriepkami svojej kedysi krásne namaľovanej tváre a rúčok.

Nora vytreštila oči a Catriona prehltna ostré slová, čo sa jej drali na jazyk, pretože si všimla, ako sa k nim uličkou valí majiteľ obchodu, ktorému tvár hrala všetkými odtieňmi červenej.

„Za to, čo vaša dcéra práve urobila, zaplatíte! Tú bábiku sme objednali priamo z Paríža a váza bola z pravého brúseného krištálu!“

Ten vyčítavý tón ešte prehľbil jej pocit hanby. Ani sa neunúvala opraviť ho, že sú sestry. „Áno, pane, škodu nahradím. Bola to naša vina.“

„Tak to si píšete, že bola.“ Pohľadom sklzol z nej na Noru, potom na napáchanú škodu a späť na ňu. „Najprv sa ma tá vaša banda

pokúsila ošmeknúť a teraz si tu napochodujete vy dve a začnete rozbiť všetko, čo vám príde pod ruku. Problém je v tom, že si nevážite majetok iných ľudí. Ako som povedal, zaplatíte mi to do posledného centa. A aj to, čo by som bol zarobil, keby tá vaša malá darebáčka nebola...“

„Už som vám dala svoje slovo, pane. Všetko vám zaplatím.“ Predavačov hnev zrazil jej pýche hrebienok, ale jeho arrogantné pohrdanie podráždilo jej vznetlivú povahu. Postrčila Noru za seba, aby ju obránila pred mužom a zároveň jeho pred sestrou. Nora sa síce tvári ako sväté neviniatko, ale je to potvora s veľkým P. Ale je to jej sestra.

„Ak dovolíte, pane, napadla mi jedna otázka,“ letmo sa usmiala. „Prečo ste takú vzácnu bábiku vystavili tak nízko? A navyše vedľa vázy z *pravého brúseného krištálu*?“ Posledné slová zámerne vyslovila rovnako nadutým tónom ako on – a z toho, ako mu očervenel hrubý krk, bolo zjavné, že mu narážka neušla.

Vykročil k nej, ale ona necúvla. Od útleho veku sa naučila stáť si za svojím zoči-voči hnevu muža. A tento ani nemal v sebe dva litre whisky a rumu, ktoré by ho robili nepredvídateľným. Treba dodať, že keď bol jej otec opitý, nikdy na ňu ani na jej tri sestry nezdvihol ruku. To si šetril na chvíle, keď bol triezvy. Akoby si chcel zapamätať ten pocit, keď ich chrbtom dlane udieral po tvári. Zato mamička a Ryan si to odskákali najviac zo všetkých, či bol triezvy, alebo nie. Catriona sa pokúšala oboch ochrániť, ale mamička vedela, ako odvrátiť otcovu pozornosť a Ryan prišiel na svet, chvalabohu, s istou dávkou galantnosti, ktorá mu nedovolila zostať stáť bokom. Chrániť ženy považoval za svoju povinnosť. Otec sa postaral o to, aby za toto svoje rozhodnutie draho zaplatil. A to nejednen raz.

Ryan váhal, či odísť do Ameriky, pretože ich nechcel nechať napospas otcovmu hnevu. Keď si však musel vybrať, či zomrie od hladu, alebo bude znášať otcovu agresivitu, bolo rozhodnuté. A mamičke sa s Catrioninou pomocou podarilo mladšie sestry ochrániť.

Ani netušila, ako otca nenávidí, až kým ho nevidela ležať v rakve z borovicového dreva s rukami takmer nežne zloženými

na hrudi. Aký rozdiel oproti dlani, ktorú dvíhal v hneve. Vtedy si prisahala, že naňho nevyplytvá už ani slzu, a zistila, že dodržať tento sľub bolo celkom ľahké.

„Bábiku som vystavil tak, aby ju zákazníci videli!“ Predavačov tón aj pohľad boli tvrdé ako oceľ. „A keby ste si boli prečítali tamten nápis – ten, čo je napísaný dobrou *americkou* angličtinou –, vedeli by ste, že bábika je krehká. A každý, kto má všetkých päť pohromade, vie, že aj váza.“ Ústa sa mu skrivilo do podlého úškrnu.

A veru, z poličky na ňu škodoradostne civel ručne napísaný oznam potvrdzujúci jeho slová. To Catrionu ešte väčšmi podráždilo. „Koľko som vám dlžná, pane? Za tú bábiku aj vázu?“

Oči sa mu stiahli do úzkych štrbiniek. „Šestnásť dolárov a päťdesiat centov.“

Okolostojaci zalapali po dychu a Catriona sa musela ovládnuť, aby sama nezhlíkla. Tá cifra ju zaskočila, aj keď si ju mohla dovoliť zaplatiť. A mohla by zaplatiť aj oveľa viac – vďaka Ryanovi. Aj tak ju škvelo, že sa s toľkými peniazmi musí rozlúčiť za takých podmienok.

„Tak zaplatíte, alebo mám zavolať políciu?“

Z jeho tónu bolo cítiť, aké potešenie mu spôsobuje, že môže vysloviť toto ultimátum. Akoby dúfal, že bude nútený uchýliť sa k tej druhej možnosti. „Áno, pane, zaplatím vám. Už som vám to predsa povedala.“

Neveriacky zvrážtil obočie.

„Budem však potrebovať trochu,“ jemne si odkašľala, „súkromia, aby som vám mohla tie peniaze odovzdať.“

Premeral si ju od hlavy po päty. Nie oplzlým spôsobom, skôr tak, akoby bola nejakým úbohým šteňaťom, ktoré sa do obchodu zatúlalo odkiaľsi z poľa, zafúľané od blata a špiny.

Vzdychla si. „Mohla by som na chvíľočku použiť napríklad váš sklad?“

„Samu vás tam nepustím. Niečo by ste ukradli a ubzikli bočným východom a už by som vás a vašu dcéru nikdy nevidel.“

„Volám sa Nora!“ Dievča preklázlo okolo Catriony a pästičky si založilo vbok: „A nie som jej dcéra, ale sestra, vy trdlo.“

Catriona potiahla Noru za lakeť a prebodla ju prísnyim pohľadom. Ona však už medzitým stihla nájsť svoje stratené seabvedomie. *Mňa z toho decka...*

„Pane,“ rýchlo pokračovala Catriona, aby situáciu čím skôr vyriešila, „nepatrim k ľuďom, ktorí sa vyhýbajú plateniu dlhov. Ale keďže mi neveríte, pošlite tam so mnou vašu pomocníčku, tamto dievča za pultom.“

Predavač neochotne súhlasil. Catriona však cestou do skladu cítila na sebe jeho pohľad. Nore pokynula, aby išla prvá, a prísnyim pohľadom jej naznačila, aby nič nerobila, iba stála ako socha a držala jazyk za zubami.

Musí nájsť spôsob, ako ju skrotiť. V detstve jej, žiaľ, nedávali žiadne hranice. Koľkokrát na to matku upozorňovala? *„Ale Nora je moja najmladšia a posledná,“* šepkala mamička vo svojich posledných týždňoch. *„Jedného dňa, keď budeš mať vlastné deti, to pochopíš. Budeš jej musieť byť aj sestrou, aj matkou. Viem, že to zvládneš, všimla som si, ako s ňou vychádzaš. Choď do Ameriky, nájdi Ryana a žite vedno... vy traja. Ale dovoľ Nore byť dieťaťom tak dlho, ako to bude možné. Tento svet nás tak rýchlo okráda o mladosť. Aj teba o ňu okradol a robí to naďalej, moja milovaná, tvrdohlavá Cattie. Nezabudni, čo som ti toľkokrát opakovala – Božiu pomoc máš na dosah. Nenechaj sa zatvrdiť životom, srdiečko. Napriek všetkému zlu je vo svete aj veľa dobra, niekedy ho však prehlídame.“*

Pri spomienke na posledné rozhovory s matkou a sľuby, ktoré jej dala, hoci vedela, že to nie je rozumné, sa jej stiahlo hrdlo. Mamička si v živote veľa vytrpela, a to najmä kvôli otcovi. Catriona preglgla. Nikdy sa nepripúta k mužovi tak ako jej matka. Život je ťažký aj bez toho, aby si sama okolo krku uväzovala ďalšie bremeno. Najlepšie jej bude samej. Veď napokon má Noru a Ryana. To bude stačiť.

Plachej pomocníčke sa otočila chrbtom a diskkrétne si nadvihla sukňu. Keď si šila novú kabelku, vyrobila si aj meštek na peniaze, ktorý si pripevnila na stehno. Počas plavby totiž nemala odvahu strčiť peniaze do kufra a v žiadnom prípade ich nechcela nosiť v kabelke na zápästí.

Odviazala mešec a vytiahla z neho potrebnú hotovosť. *Šestnásť dolárov a päťdesiat centov*. Toľko peňazí za takú pochabosť! Čo by si však počala, keby tie peniaze *nemala*? Ryan si istotne odkladal každý dolár, čo zarobil v armáde Konfederácie. Čítala, že Amerika je bohatá prosperujúca krajina, ale prekvapilo ju, že v nedávnej vojne si vojak mohol tak dobre zarobiť. O to viac, že jej brat bojoval na strane porazených.

To, čo videla včera popoludní po príchode do Nashvillu, sa vôbec nezhodovalo s rečami o blahobyte. Keby to bolo možné, mesto by plakalo samo nad sebou – presne tak by Nashville opísala. Zadebnené budovy, na polorozpadnutých tehlových múroch ledva viseli vyblednuté štíty s názvami obchodov. Ulice bez ľudí, s výnimkou unionistických vojakov v modrých uniformách, ktorí postávali takmer na každom rohu, a žien v čiernych a hnedých šatách – v rovnakej farbe boli oblečené aj ona s Norou –, so zvesenými hlavami, ťahajúc za sebou niekoľko svojich ratoleští. Najviac ju však dojímali pohľad na hlúčky bývalých vojakov Konfederácie v otrhaných nohaviciach a kabátoch. Z ich zvesených pliec a ľahostajných tvári sa dal výsledok vojny vyčítať veľmi ľahko. Každého z nich si skúmavo prezerala, či medzi nimi nezahliadne Ryana.

Znovu si prerátala hotovosť a vložila ju do kabelky. Mešec si potom pripevnila z vonkajšej strany stehna a napravila vrstvy látky, ktoré ho dokonale skryli.

„To bolo od vás veľmi odvážne,“ zašepkala predavačka.

Catriona sa k nej otočila.

„To, čo ste tam urobili. Že ste sa postavili *starému Pritchardovi* – tak ho ľudia volajú za jeho chrptom.“ Dievča šiblo pohľadom k dverám do predajne.

Catriona postrehla v jeho hlase obdiv, preto zavrtela hlavou. „Nemám trpezlivosť s ľuďmi, ktorí sa k iným správajú pohrdavo, najmä ak ich vôbec nepoznajú. Niektorí ľudia sa na človeka pozrú a vidia to, čo sa už predtým *rozhodli* vidieť, nie to, čo skutočne vidia. Ale jedno ti poviem,“ stíšila hlas, „bol to dobrý pocit vzoprieť sa tomu starému tyranovi.“

Dievča sa zasmialo a Nora tiež.

„Ako sa voláš, srdiečko?“ opýtala sa Catriona.

„Braxie.“

„Za tým menom sa určite skrýva nejaký príbeh,“ poznamenala s úsmevom. Dievčatú hádala jedenásť alebo dvanásť rokov. Podobne ako Bridget. Bola pekná takým nenápadným spôsobom a jej hnedé oči svedčili o bystrom ume. Zároveň sa z nich dalo vycítiť varovanie, že ju v žiadnom prípade neradno podceňovať.

„Ocko mi dal meno po chlapcovi, s ktorým vyrastal doma v Severnej Karolíne. Bol to jeho kamarát a neskôr z neho vyrástol vojenský generál. Generál Braxton Bragg.“

Vyslovila to hrdo a Catriona jej kývnutím hlavy naznačila, aby pokračovala, pretože cítila, že to ešte nie je všetko.

„Pred nejakým časom som si ho skrátila na Braxie. S mamkou sme sa zhodli, že to znie viac dievčensky.“

„Súhlasím. To meno sa mi páči, hodí sa ti. A stretla si niekedy svojho slávneho menovca?“

„Nie, madam. Ale dúfam, že sa mi to jedného dňa podarí.“ Oči sa jej rozžiarili. „Generál Bragg velil nejaký čas tennesseejskej armáde.“

„Tennesseejskej armáde?“ To vzbudilo Catrionin záujem. „Môj brat bol v...“

„*Náš* brat!“ pozrela na ňu tvrdohlavým pohľadom Nora a v rukách si pohadzovala kľbko nití, ktoré niekde našla.

Catriona jej ho zhabala, položila na najbližšiu policu a na sestri- nu zaťatosť zareagovala ostrým pohľadom. Nora iba ohrnula nos a strčila si ruku do vrečka plášťa. Catriona sa zamračila ešte skôr, ako jej sestra ukázala jeho obsah. Neraz ju varovala, aby už prestala zbierať tie prekliate kamienky, ale ona v tom aj tak tvrdohlavo pokračovala, kamkoľvek sa pohli. Dokonca si do lodného kufru schovala vrecko okruhliakov z vlasti. So vzdorovitou iskrou v očiach natrčila dlaň plnú kamienkov a Catriona sa musela zhlboka nadýchnuť, aby na tú návnadu neskočila. Radšej sa otočila k Braxie.

„*Náš* brat bol v tennesseejskej armáde,“ pokračovala a dbala o to, aby nezvýšila hlas.

„Bojoval tu vo vojne?“ Braxie preskakovala pohľadom z jednej na druhú.

„Áno. On a jeho traja kamaráti sem prišli z Írska v šesťdesiatom druhom a okamžite ich odvedli do armády Konfederácie.“ V zlomku sekundy sa jej pred očami vybavil živý obraz, ako kamaráti z detstva Ryan, Liam, Brody a Ferris odchádzajú na loď do Dublinu. Chudáka Ferrisa zabili hneď na začiatku vojny, napísal jej Ryan. Guľkou priamo do srdca. Ryan písal, že keď Ferris padol na zem, zohol sa k nemu, aby mu pomohol vstať, ale zistil, že jeho kamarát už nedýcha. Catriona si niečo také nedokázala ani predstaviť. Spomienky radšej rýchlo zahнала a pokračovala: „Preto sme prišli do Franklinu, aby sme...“

„Braxie! Čo tam toľko robíte?“

Hlas majiteľa obchodu znel podráždene. Braxie sa pohla k dverám, ale nie prehnane rýchlo. Catriona jej v duchu zatlieskala za to, že si zachovala chladnú hlavu.

„Všetko je v poriadku... strýko.“ Braxie sa pozrela na Catrionu a pousmiala sa.

„On je tvoj strýko?“ zháčila sa Catriona, keď si spomenula, akými slovami pred malou chvíľkou opísala jej príbuzného.

Braxie sa zasmiala. „To, čo ste povedali, sa ma nedotklo. Áno, je to môj strýko, ale zároveň je to *starý tyran*.“ Dievča sa na ňu povzbudivo usmialo a zaviedlo ich späť do predajne.

Catriona ju s vďačným srdcom nasledovala. Potešilo ju, keď zistila, že neporiadok v uličke medzitým odpratali. Uľavilo sa jej, že väčšina zákazníkov, ktorá bola svedkom tej nepríjemnej scény, už odišla. S Braxinou pomocou našla tovar, po ktorý prišla, a presunula sa k pokladnici.

Braxie vzdychla a ohmatávala bankovku. „Už *roky* som nevidela päťdesiatdolarovú bankovku.“

Catriona sa nervózne usmiala, pretože Braxina poznámka upútala pozornosť nielen niekoľkých zákazníkov stojacich blízko pokladnice, ale aj *strýka* Pritcharda. Stál sotva pol metra od Braxie a mlčky dozeral na platbu, akoby sa chcel uistiť, že Catriona za svoj prehrášok zaplatí do posledného centu.